

כיף להם

אייזק אסימוב

מרג'י אפילו כתבה על זה באותו לילה ביומנה. בדף תחת הכותרת "17 מאי 2157", היא כתבה, "היום, טומי מצא ספר אמיתי!"

זה היה ספר ישן מאוד. סבה של מרג'י אמר פעם כי כאשר הוא היה ילד קטן הסבא שלו אמר לו שהיו זמנים שבהם כל הסיפורים היו מודפסים על נייר.

הם הפכו את הדפים, שהיו צהובים ומקומטים, וזה היה נורא מצחיק לקרוא מילים שעמדו ללא נוע על הדף במקום שהן יתקדמו בדרך המקובלת - אתה יודע, על המסך. ואחרי-כן, כשהם דפדפו חזרה לדף קודם, היו שם אותן מילים שהם קראו בפעם הראשונה.

"בחיי", אמר טומי, "איזה בזבז. כשאתה מסיים לקרוא ספר אני מניח שאתה פשוט זורק אותו. על מסך הטלוויזיה שלנו יש בוודאי מיליון ספרים, וזה הרבה יותר טוב. אני כמובן לא אזרוק אותו."

"אותו דבר עם שלי", אמרה מרג'י. היא היתה בת 11 ולא ראתה טלה-ספרים רבים כמו שטומי ראה. הוא היה בן 13. היא אמרה, "איפה מצאת אותו?"

"בבית שלי." הוא הצביע בלי להסתכל, כי הוא היה עסוק בקריאה. "בעליית הגג." "על מה הספר?" "בית הספר."

מרג'י היתה מלאת בוז. "בית הספר? מה יש לכתוב על בית הספר? אני שונאת את בית הספר."

מרג'י תמיד שנאה את בבית הספר, אבל עכשיו היא שנאה אותו יותר מתמיד. המורה המכני נתן לה מבחן אחרי מבחן בגיאוגרפיה והיא, התוצאות שלה נעשו יותר ויותר גרועות עד שאמה נדה בראשה בצער וקראה למפקח המחוז.

הוא היה אדם עגול וקטן עם פנים אדומות וגם קופסה של כלים עם מחוגים וחוטי חשמל. הוא חייך אל מארג'י ונתן לה תפוח, ואז הוא פירק את המורה. מרג'י קיוותה שהוא לא יידע איך לחבר אותו שוב, אבל הוא ידע, ואחרי בערך שעה הוא היה שם שוב, גדול ושחור ומכוער, עם מסך גדול שעליו כל השיעורים הוצגו וכל השאלות נשאלו. זה לא היה נורא כל כך. החלק השנוא ביותר על מרג'י היה החריץ שלתוכו היה עליה לשים את שיעורי הבית ואת מסמכי הבדיקה. תמיד היה עליה לכתוב אותם בקוד של חורים שהיה עליה ללמוד כשהיתה בת שש, והמורה המכני חישב את הציון שלה תוך שניות.

אחרי שהוא סיים, המפקח חייך אל מרג'י וליטף את ראשה. הוא אמר לאמא שלה: "אין זאת אשמת הילדה, גברת ג'ונס. נדמה לי שהמרכיב שמטפל בגיאוגרפיה היה מכוון קצת מהר מדי. הדברים האלה קורים לפעמים. האטתי אותו עד לרמה ממוצעת של גיל עשר. למעשה, ההתקדמות הכללית שלה בהחלט מספקת." והוא שוב ליטף את ראשה של מרג'י.

מרג'י היתה מאוכזבת. היא קיוותה שהם יקחו את המורה כליל. פעם הם לקחו את המורה של טומי כמעט לחודש מפני שהרכיב של ההיסטוריה שבק לחלוטין.

אז היא אמרה לטומי, "למה שמישהו ירצה לכתוב על בית הספר?"

טומי הביט בה במבט של עליונות. "כי זה לא מסוג בית הספר שלנו, טיפשה. זהו סוג ישן של בית ספר שהיה לפני מאות רבות של שנים." הוא הוסיף ביהירות, כשהוא מבטא את המילים בזהירות, "לפני מאות שנים."

מרג'י נפגעה. "טוב, אינני יודעת איזה בית ספר היה להם לפני כל הזמן הזה." היא קראה טיפה בספר מעבר לכתפו, ואז אמרה, "בכל מקרה, היה להם מורה."

"בטח היה להם מורה, אבל המורה לא היה רגיל. זה היה גבר." "גבר? כיצד יכול אדם להיות מורה?" "ובכן, הוא פשוט אמר דברים לבנים ולבנות ונתן להם שיעורי הבית ושאל אותם שאלות." "אדם הוא לא חכם מספיק." "בטח שכן. אבא שלי יודע מה שהמורה שלי יודע." "הוא לא יכול. אדם לא יכול לדעת בדיוק כמו מורה." "הוא יודע כמעט באותה מידה, אני מוכן להתערב על כך."

מרג'י לא היתה מוכנה להתערב על זה. היא אמרה, "לא הייתי רוצה שגבר זר ייכנס לבית שלי כדי ללמד אותי."

טומי צרח מרוב צחוק. "את לא יודעת הרבה, מרג'י. המורים לא גרו בבית. היה בניין מיוחד וכל הילדים הלכו לשם." "כל הילדים למדו את אותו הדבר?" "בטח, אם הם היו בני אותו גיל."

"אבל אמא שלי אומרת שהמורה חייב להיות מותאם כדי להתאים למוח של הילד, וצריכים ללמד כל ילד בצורה שונה."

"אולי, אבל לא כך הם עשו אז. אם זה לא מוצא חן בעיניך, את לא צריכה לקרוא את הספר."

"לא אמרתי שאני לא אוהבת את זה," אמרה מרג'י במהירות. היא רצתה לקרוא על בתי הספר המצחיקים האלה.

הם בקושי קראה חצי מהספר כש אמא של מרג'י קראה, "מרג'י! בית הספר!" מרג'י הרימה את מבטה. "עדיין לא, אמא."

"עכשיו!" אמרה גברת ג'ונס. "וגם טומי בוודאי צריך ללכת עכשיו."

מרג'י אמרה לטומי, "אני יכולה לקרוא עוד קצת בספר איתך אחרי הלימודים?"

"אולי," הוא אמר באדישות. הוא התרחק ממנה ושרק לעצמו. הספר הישן המאובק היה תחוב מתחת לזרועו.

מרג'י נכנסה אל הכיתה שהיה ממש ליד חדר השינה שלה, והמורה המכני שלה היה דלוק וחיכה לה. הוא תמיד היה דלוק באותו הזמן, כל יום, מלבד שבת וימי ראשון, כי אמא שלה אמרה שילדות לומדות יותר טוב אם הן לומדות בשעות קבועות.

המסך דלק, והמורה אמר: "שיעור החשבון שלנו להיום הוא בחיבור של שברים. אנא, הכניסי את שיעורי הבית של אתמול לתוך החרץ המתאים." היא חשבה על בתי הספר הישנים שהיו להם כשהסבא של הסבא שלה היה ילד קטן. כל הילדים מכל השכונה הגיעו. הם צחקו וצעקו בחצר, וישבו יחד בכיתה, והלכו הביתה יחד בסוף היום. הם למדו את אותם הדברים, ולכן הם יכלו לעזור זה לזה בשיעורי הבית ולשוחח עליהם. והמורים היו בני אדם

המורה המכני הבהב במסך: "כאשר אנחנו מחברים את השבים $\frac{1}{2}$ ו- $\frac{1}{4}$..."

מרג'י חשבה שהילדים בוודאי אהבו את זה בימים ההם. היא חשבה שבטח היה להם כיף.

"כיף להם" נכתב בשנת 1951 ופורסם בעיתון, ופורסם מאוחר יותר במגזין פנטזיה ומדע בדיוני.